

Зося мовчала, роздягалась тільки, озиралась на обидва боки. Вона вже боялась чоловіка, боялась, щоб він її не дав штовхана з боку.

— Чи приймали-ж добре вас у Серединського! — питав далі Яким з легким усміхом. — Чи були й музики й танці? А деж наші милі, наші кохані сестрички, де ж наша варшавянка?

Зося мовчала й причісувалась коло дзеркала. Яким знав уже все, все до чиста.

— А я думав, що ти даси драла до Одеси, та й перехрестився!

Зося ледві дерикалась, гризла губи од злості, неначе мовчала.

— А я думав, що ти вже потонула з Серединським у Чорному морі. Ха-ха-ха! — зареготався Лемішковський.

Зося не втерпіла, заридала.

— Ти звір, а не чоловік! — промовила вона.

— В тебе серця немає, душі немає.

Зося впала на канапу й почала ридати так здорово, почала так побиватись, що Якимові стало її жалко.

— Цить уже цить! Сиди-ж нишком, та сивій тишком. Може сива коса принесе розум у твою голову. А дітей тобі не паскудь! Щоб я слова польського не чув од їх! Що-б вони не молились Богу по польський! Чуєш? Що-б тими панічками не ткнуло в моїй господі. Час дочку давати заміж.

— Дочка твоя буде тебе так ненавидіти, як і я ненавижу.

— Добре вивчила свою доньку? — дсбрим хвалишся!